

1

1. І прийшов Наставник, народжений у святій землі штату Індіана, вирощений на містичних схилах на схід від Форт-Вейну.
2. Наставник пізнавав цей світ через середні загальноосвітні школи Індіани, а коли став старший — через своє ремесло автомеханіка.
3. Але Наставник мав знання з інших країв та інших шкіл, з інших прожитих ним життів. Він пам'ятав їх і, так пам'ятаючи, став мудрий і сильний, а що інші побачили його силу, то стали йти до нього по пораді.
4. Наставник вірив, що має силу допомогти собі та всьому людству, і як він вірив, так воно і було для нього, і так

інші бачили його снагу та приходили до нього, щоб зцілитися від своїх бід і численних хвороб.

5. Наставник вірив, що добре всякому чоловікові думати про себе, що він син Божий, і як він вірив, так воно і було, і стали майстерні й гаражі, де він працював, залюднені й переповнені тими, хто прагнув його вчення та його доторку, а вулиці поруч — тими, хто бажав, щоб лише тінь його на ходу впала на них і змінила їхнє життя.
6. Однак через оті натовпи так сталося, що кілька старших майстрів і завгарів наказали Наставникові покинути свої інструменти та йти своєю дорогою, бо так щільно довкола нього купчилися люди, що ні він, ні інші механіки, не мали місця працювати над автомобілями.
7. І так було, що він вирушив на село, і люди, які за ним прямували, почали називати його месією та чудотворцем; і як вони вірили, так воно і було.
8. Якщо пролітала буря, коли він говорив, то ні краплини дощу не падало на голову

слухача; останній з юрби чув його слова так само ясно, як перший, незважаючи на грім і блискавиці в небі. І завжди він говорив до них притчами.

9. І казав він їм: «Усередині кожного з нас криється сила нашої згоди на здоров'я і на хворобу, на багатство і на бідність, на свободу і на неволю. Ми самі це все контролюємо, і ніхто інший».
10. Фрезерувальник заговорив і сказав: «Легкі слова для тебе, Наставнику, бо тебе направляють, а нас — ні, і тобі не треба гарувати, як ми гаруємо. Чоловік має працюючи заробляти на життя в цьому світі».
11. Наставник відповів і сказав: «Жили собі створіння в селищі поздовж дна великої кришталевої ріки.
12. Течія ріки безгучно неслася над ними всіма: молодими та старими, багатими та бідними, добрими та лихими, течія йшла власним шляхом, знаючи лише саму кришталеву себе.
13. Кожне створіння у власний спосіб міцно чіплялося за корінчики й камінці на дні

ріки, бо тільки так у них було заведено жити, а опиратися течії кожен навчався від народження.

14. Але одне створіння сказало нарешті: „Я втомилася чіплятися. Хоч я і не бачу цього навіч, але вірю, що течія знає, куди прямує. Я відпускаюся і дозволю віднести мене, куди їй хочеться. А чіпляючись, я помру від нудьги“.
15. Інші створіння засміялися та сказали: „Дурень! Відпустишся — і течія, яку ти так шануєш, жбурлятиме й битиме тебе по камінню, і ти помреш швидше, ніж від нудьги!“
16. Але створіння не дослухалося до них і, затамувавши подих, відпустилося, й одразу течія почала жбурляти й бити його по камінню.
17. Однак згодом, коли створіння й далі відмовлялося вцепитися знову, течія піднесла і звільнила його з дна, і воно більше не забивалося й не ранилося.
18. І створіння далі за течією, для яких воно було чужинцем, закричали: „Дивіться, сталося чудо! Створіння таке ж,